

Chuyện thứ hai: Phi hành gia

1

Mặt trời đỏ từ từ nhô lên ở rìa đại dương mênh mông, nước biển như dát bạc, sáng lấp lánh. Bầu trời trong, xanh thăm thẳm, đẹp đến không thể nào đẹp hơn được nữa. Làn nước ấm áp mơn man trên da thịt, cơ thể tôi nhẹ bỗng, bập bênh trên mặt biển sóng sánh. Những lúc ở một mình giữa đại dương bao la thế này, tôi thấy sự có mặt của mình trở nên “đặc biệt” hơn, cảm giác lâng lâng vì hạnh phúc, dù trong lòng còn trăm mối lo toan.

“Thế này là đủ sung sướng rồi.” Chính kiểu suy nghĩ lạc quan, tung tưng như thế khiến tôi toàn chuốc lấy rắc rối cho mình. Nhưng trong lòng tôi vẫn ngập tràn niềm hân hoan, xoải tay đón những con sóng tiếp nối nhau. Bình minh trên biển lúc nào cũng đẹp, hàng ngàn con sóng chuyển động nhịp nhàng, xô nhau vào bờ, khó có lời nào để diễn tả sắc màu của biển lúc này. Tôi nhô người trên ván trượt, sẵn sàng cưỡi con sóng đang tiến đến gần mình. Sắp đứng thẳng được rồi thì “ùm”, tôi mất thăng bằng ngã nhào xuống, ngụp sâu dưới những con sóng. Thất bại toàn tập! Vì nước biển mặn chát xông lên mũi, mắt cũng tối sầm.

Vấn đề đầu tiên của tôi. Suốt nửa năm qua, tôi vẫn chưa cưỡi được con sóng nào, dù chỉ một lần.

Tôi quay về bờ và tiến lại gần bãi đỗ xe (thực ra chỉ là một khoảng đất trống, cỏ mọc um tùm, cao hơn bãi cát một chút). Nấp sau bụi cây cao đến đầu người, để ý xung quanh không có ai, tôi cởi bỏ tấm áo bảo vệ và bộ đồ bơi, giội sạch người bằng nước ngọt, sau đó mặc lại bộ đồng phục. Gió biển táp vào người thật khoan khoái biết bao! Tóc tôi cắt ngắn chưa bao giờ đến vai nên chẳng mấy chốc đã được hong khô. Cây cỏ phát phơ trong nắng sớm in bóng lên bộ đồng phục thủy thủ màu trắng của tôi. Tôi yêu biển vô cùng, và càng yêu hơn những sáng sớm mùa hạ trong lành như thế này. Nếu

là mùa đông, việc thay đồ sau mỗi buổi luyện tập chẳng khác gì cơn ác mộng.

Đang thoa son dưỡng cho bờ môi khô nẻ của mình thì nghe tiếng còi xe Stepwagon quen thuộc của chị gái, tôi vội ôm ván trượt và ba lô, chạy ra đón chị. Chị mặc bộ đồ thể thao màu đỏ, trông thấy tôi liền hạ cửa kính, gọi, “Kanae, buổi tập hôm nay ổn chứ?”

Trông chị lúc nào cũng xinh đẹp. Mái tóc suôn dài, phong thái dịu dàng. Không những thế, chị còn rất thông minh và hiện đang dạy trường cấp III nơi tôi theo học. Chị lớn hơn tôi tám tuổi. Thực ra, ngày xưa tôi không thích chị lắm. Lí do thì tôi muốn giữ cho riêng mình thôi, nhưng thử tưởng tượng xem, một đứa nhóc vừa tầm thường vừa hậu đậu như tôi suốt ngày bị đem ra so sánh với mẫu người hoàn hảo như chị, hỏi có khó chịu không? Nhưng bây giờ thì khác, tôi đã yêu mến chị rồi. Chẳng biết tự lúc nào tôi đã thầm ngưỡng mộ vì hiếm có ai như chị, tốt nghiệp đại học xong quyết định về quê làm việc. Giá như không phải mặc bộ đồ thể thao quê một cục đó, chị sẽ còn xinh đẹp hơn gấp trăm lần. Tôi rất muốn cho chị biết nhận xét của mình, nhưng có lẽ xinh đẹp và nổi bật quá sẽ khiến chị thành ra lạc lõng ở hòn đảo nhỏ bé này.

Tôi cất ván trượt vào thùng xe rồi đáp, “Lại hỏng rồi chị à. Hôm nay gió cứ thổi ra phía biển hoài.”

“Cù từ từ em à. Buổi chiều sau giờ học có tập nữa không?”

“Em có. Chị đi được không?”

“Chị đi được. Nhưng em cũng phải lo học đi đây.”

“V-â-n-g.”

Tôi đáp rõ to làm ra vẻ ngoan lắm, rồi chạy biến ra chỗ dựng xe máy. Đó là chiếc Super Cub của hãng Honda, chị nhận của trường lúc đi làm, giờ

không dùng nữa nên cho tôi. Trên đảo không có tàu điện, xe buýt cũng không nhiều nên học sinh chủ yếu chạy xe máy. Đầu mười sáu tuổi là có thể thi lấy bằng lái. Chạy xe máy vừa tiện vừa thoải mái nhưng không mang được ván trượt nên mỗi lần ra biển luyện tập, tôi lại phải nhờ chị lái ô tô chở nó đi. Sau đó chúng tôi cùng đến trường, tôi phải học, còn chị thì dạy học. Tôi mở khóa xe và nhìn đồng hồ. Nay giờ là 7 giờ 55 phút. May quá, vẫn còn kịp. Giờ này chắc hẳn cậu ấy vẫn ở bãi tập. Tôi nổ máy chạy theo chị, để lại bờ biển đầy nắng và gió phía sau lưng.

Tôi bắt đầu với bộ môn lướt ván năm lớp Mười, muôn bắt chước chị vì hồi sinh viên chị có gia nhập câu lạc bộ lướt ván của trường. Ngay ngày đầu tiên, tôi đã bị nó mê hoặc. Nhưng mà nhé, lướt ván không thời thượng lắm đâu, nó đòi hỏi sự khổ luyện (bước đầu tiên là luyện tập cơ bản trước khi luyện tập trên biển. Suốt ba tháng liền, từ sáng sớm đến xế chiều, tôi chỉ học chèo xuồng, rồi học ngụp lặn với tám ván trượt). Tôi không biết vì sao nhưng tôi thích cảm giác đương đầu với những con sóng, với đại dương bao la và vĩ đại. Có hình ảnh nào đẹp hơn thế? Lên lớp Mười một, tôi thành thục hơn trong việc sử dụng ván trượt, vào một ngày hè, trong đầu bắt chợt nảy ra ý nghĩ mình phải đứng được trên những con sóng. Tôi phải lựa chọn giữa ván trượt dài và ván trượt ngắn. Nói đến lướt ván, người ta nghĩ ngay đến ván ngắn và là một đứa thích chạy theo mốt nên tôi chọn ngay ván ngắn. Hồi đầu, không hiểu ăn may thế nào, tôi có thể đứng trên ván trượt mấy lần nhưng về sau, tôi bị vấp hoài không đứng lên được. Có lúc tôi đã nghĩ hay là bỏ quách môn ván ngắn khó nhai này đi, quay lại với ván dài. Nhưng vẫn mắc kẹt với ý nghĩ đâm lao thì phải theo lao. Trong lúc còn dùng dằng nửa bỏ nửa không, tôi bước vào năm học cuối cấp, veo một cái đã đến hè. Tôi vẫn chưa cưỡi được con sóng nào. Đó là một trong những nỗi khổ tâm lớn nhất của tôi.

Ván đê thứ hai, tôi sẽ kể ngay đây.

Phụt!

Âm thanh phát ra thật đanh, hòa cùng tiếng chim ca đón chào buổi sáng. Đó là tiếng mũi tên vừa đâm xuyên qua tấm bia giấy. Nay giờ là 8 giờ 10

phút. Tôi đứng nép vào chỗ bóng đổ của khu học xá, lòng hồi hộp. Ban nãy, tôi đã ló đầu ra len lén quan sát, vẫn chỉ có mình cậu ấy trên bãi tập bắn cung như mọi khi.

Thực ra việc tôi tập lướt ván từ sáng sớm một phần cũng vì cậu ấy. Tôi biết sáng nào cậu cũng tập bắn cung một mình ở trường. Chỉ cần cậu say mê một cái gì, tôi cũng muốn có niềm say mê tương tự. Dáng giương cung của cậu ấy đẹp tuyệt. Thú thật, tôi chưa bao giờ dám lại gần để quan sát, cậu ấy mà phát hiện thì ngượng lắm. Nên lúc nào tôi cũng đứng ở một khoảng xa thế này, cách cậu ấy chừng một trăm mét và dõi theo. Nói đúng hơn là “nghía trộm”.

Tôi chỉnh lại đầu tóc, trang phục, vuốt cho phẳng nếp váy, hít một hơi thật sâu. Xong rồi! Phải tỏ ra thật tự nhiên mới được. Nhớ là thật tự nhiên! Tiến lên nào, đi về phía bãi tập bắn cung.

“Ô, xin chào!”

Như mọi khi, trông thấy tôi tiến lại gần, cậu ấy sẽ ngừng tập và cất tiếng chào. Ôi, chết mất. Cậu ấy thật dịu dàng. Giọng nói trầm ấm quá!

Tim đập thình thịch nhưng ở ngoài mặt tôi vẫn cố tỏ ra bình thản, tiếp tục bước, thật chậm. Làm như mình chỉ tình cờ đi ngang qua đây. Tôi đáp lại cẩn trọng và rành mạch, cố không để bị vấp.

“A, Toono. Chào cậu. Hôm nay, cậu đến sớm nhỉ?”

“Sumida cũng thế mà. Vừa tập ở biển về đúng không?”

“Uh.”

“Cậu chăm quá!”

“S-ao c-cơ...” Quá bất ngờ vì được khen. Chết rồi, tai tôi chắc đỗ lụng mất? “À, là... làm gì có đâu... đâu. À, ờ... Gặp sau nhé, Toono!” Vừa hạnh phúc, vừa xấu hổ, tôi muốn chạy khỏi đây, càng nhanh càng tốt.

“Ù, hẹn gặp lại,” giọng nói ám áp của cậu ấy vang lên sau lưng tôi.

Vấn đề thứ hai của tôi. Tôi thích đơn phương một người. Suốt năm năm trời, tôi chỉ thích mình cậu ấy. Tên cậu là Toono Takaki.

Thực tế, thời gian được ở cạnh cậu ấy từ giờ đến lúc tốt nghiệp chỉ còn nửa năm nữa thôi.

Tiếp theo, vấn đề thứ ba. Đó là tờ giấy trên bàn, trước mặt tôi. 8 giờ 35 phút sáng. Đang giờ sinh hoạt lớp. Tôi ngồi lơ mơ nghe thầy Matsuno, thầy chủ nhiệm của chúng tôi dặn dò. “Nghe này, đến lúc các em phải đưa ra quyết định rồi. Hãy bàn bạc thật kỹ với gia đình và viết vào đây...” Đại khái thế. Tờ giấy có ghi “Khảo sát nguyện vọng hướng nghiệp lần thứ 3.” Tôi gần như không có chút ý tưởng sẽ viết gì nữa.

12 giờ 50 phút. Một bản hòa tấu vang lên giữa giờ nghỉ trưa. Nghe rất quen, hình như tôi nghe bản này ở đâu rồi thì phải? Không hiểu sao tôi lại nhớ đến mấy con chim cánh cụt biết trượt băng. Vấn đề là bản nhạc có mối dây liên hệ với những thứ đang hiện ra trong đầu tôi lúc này không? Tên bản nhạc là gì nhỉ? Tôi cố nhớ nhưng không được, đành quay lại với món trứng rán trong hộp cơm mẹ làm cho. Thơm và ngon quá. Hương vị ngọt ngào của nó đủ làm tôi thấy hạnh phúc. Tôi, Yukko, và Saki ngồi chum đầu vào nhau cùng ăn cơm trưa, hai cô bạn của tôi nãy giờ vẫn say sưa nói về những dự định sau khi rời ghế nhà trường.

“Nghe nói Sasaki sẽ thi đại học ở Tokyo đấy.”

“Sasaki nào, ý cậu là Kyoko hả?”

“Nhầm rồi, Sasaki lớp 12-1 cơ mà.”

“À, Sasaki thuộc câu lạc bộ văn nghệ chứ gì. Có gì lạ đâu?”

Chỉ nghe đến lớp 1, tim tôi đã đậm thích. Cùng lớp Toono. Trường tôi mỗi khóa đều có ba lớp, lớp 1 và 2 học giáo trình phổ thông, đặc biệt lớp 1 tập trung những bạn có nguyện vọng thi đại học. Lớp 3 học theo chương trình đào tạo bổ túc, nghĩa là sau khi tốt nghiệp sẽ thi tiếp vào trường dạy nghề hoặc xin việc luôn, phần lớn các bạn đều ở lại đảo. Tôi học lớp 3. Chưa hỏi chuyện trực tiếp nhưng tôi nghĩ Toono sẽ thi đại học. Tôi có linh cảm kì lạ rằng cậu ấy muốn quay lại Tokyo. Nghĩ đến đây, vị trúng rán bỗng như tan biến.

“Kanae thì sao?” Yukko bất ngờ quay sang phía tôi, làm tôi rối như gà mắc tóc.

“Định xin việc sao?” Saki nhanh nhau tiếp lời.

“Um...” Tôi âm ờ cho qua, bởi chính tôi cũng không biết mình sẽ làm gì.

“Con bé này, đến giờ còn chưa nghĩ gì là sao?” Saki có vẻ thất vọng lắm.

“Chỉ suốt ngày Toono, Toono...” Yukko bồi thêm.

“Cậu ta có bạn gái ở Tokyo rồi,” được cả Saki nữa.

Thế là tôi hét ầm lên, nổi cáu thực sự. “Làm gì có chuyện...”

Hai người cười phá lên. Hóa ra bọn họ đi guốc trong bụng tôi.

“Thôi. Tớ đi mua sữa chua đây,” tôi phung phiu đáp rồi đứng phắt dậy. Bị lôi ra làm trò cười cũng chẳng sao, nhưng nghe chuyện Toono có bạn gái ở Tokyo, sao tôi chịu nổi.

“Lại uống nữa hả?! Hộp thứ hai rồi còn gì?”

“Khát thì phải uống chứ sao!”

“Quả là Cô gái Lướt Ván!”

Bỏ ngoài tai những lời châm chọc của hai đứa, tôi một mình bước dọc hành lang, để gió xoa dịu cơn bức tức. Tự dung tôi để ý có mấy tấm áp phích dán trên tường in hình những cột khói khổng lồ bay lên từ bệ phóng tên lửa. “Tên lửa H2 số 4, phóng lên lúc 10 giờ 53 phút, ngày 17 tháng Tám năm Bình Thành thứ 8^[1]” “Tên lửa H2 số 6, phóng lên lúc 6 giờ 27 phút, ngày 28 tháng Mười một năm Bình Thành thứ 9”... Tôi nghe đồn rằng mỗi lần phóng tên lửa thành công, ai đó thuộc tổ chức NASDA^[2] lại mang mấy tấm áp phích đến đặt ở đây.

[1] Bình Thành (Heisei) là niên hiệu hiện tại của Nhật Bản. Thời kỳ Heisei bắt đầu từ ngày 8 tháng Giêng năm 1989, ngày đầu tiên sau cái chết của Thiên hoàng Chiêu Hòa (Showa) đồng thời là ngày con trai ông, Akihito lên nối ngôi. Năm Bình Thành thứ 8, 9 tương ứng với năm 1996, 1997.

[2] National Space Development Agency of Japan: Cục Phát triển Vũ trụ Nhật Bản.

Tôi chứng kiến vụ phóng tên lửa cũng mấy lần rồi. Đứng ở vị trí nào trên đảo cũng dễ dàng nhìn thấy những quả tên lửa bay vút lên, đầy cột khói trắng lại phía sau. Nói mới nhớ, hình như mấy năm gần đây tôi không thấy có thêm đợt phóng tên lửa nào nữa.

Toono mới đến hòn đảo này được năm năm, trong năm năm đó, đã lần nào cậu ấy trông thấy cảnh phóng tên lửa chưa? Tôi ước ao được một lần ngắm cùng cậu ấy. Nếu là lần đầu tiên, hẳn cậu ấy xúc động lắm đây. Hơn nữa chỉ có hai người, chẳng phải là khoảng cách giữa chúng tôi sẽ xích lại gần nhau sao! Nhưng nghĩ mà xem, cuộc đời học sinh của chúng tôi chỉ còn sáu tháng. Trong sáu tháng ngắn ngủi đó, liệu có đợt phóng tên lửa nào không? Phải rồi, liệu tôi có kịp cưỡi được những con sóng? Sẽ có một ngày tôi cho Toono thấy hình ảnh mình lướt ván cù khôi đến thế nào. Chỉ còn sáu tháng để chứng tỏ mình trong mắt Toono, nhất định không được để cậu ấy

nhìn thấy những lần mình thất bại thảm hại. Phải cho cậu ấy thấy những khoảnh khắc đẹp nhất của mình. Còn sáu tháng nữa thôi. Nhưng khoan, có khả năng cậu ấy vẫn ở lại đảo sau khi tốt nghiệp. Nếu thế, tôi vẫn còn vô khói cơ hội và coi như tương lai của tôi được định đoạt: tôi sẽ ở lại đảo xin việc. Nhưng tôi không hình dung nổi hình ảnh của Toono nếu ở lại đây. Cậu ấy có vẻ không hợp với hòn đảo này. Người như cậu ấy.... Ủ... m...

Cứ mỗi lần nghĩ đến Toono, đầu óc tôi lại xoay như chong chóng, dù biết rằng không thể cứ mãi ưu phiền về cậu ấy như thế được. Chính vì vậy, tôi đi đến một quyết định quan trọng: khi nào cưỡi được sóng, tôi sẽ tỏ tình với Toono

7 giờ 10 phút tối. Không rõ tự lúc nào, tiếng ve gấu rèn rỉ khắp nơi đã nhường chỗ cho tiếng kêu inh ỏi của ve sậy^[3]. Và chỉ chốc lát nữa thôi, lũ đê sẽ thi nhau gáy. Nắng chiều rơi rớt nhuộm vàng cả một góc trời, những đám mây càng trở nên cao và xa vời. Quan sát kĩ một chút sẽ thấy chúng đang trôi chậm chậm về phương Tây. Hồi hôm lúc tập ở biển, gió thổi ngược chiều – gió từ ngoài khơi thổi vào khiến hình thù những con sóng không được như ý. Giá lúc này đang ở biển, có lẽ tôi đã vượt sóng dễ dàng hơn. Nhưng dù sao, tôi vẫn chưa đủ tự tin đứng thẳng trên đầu sóng.

[3] Hai loài ve sầu phân bố chủ yếu ở Đông Á nói chung và Nhật Bản nói riêng. Ve gấu (kumazemi) là loài ve sầu tương đối lớn, thân dài 60-70mm, sắc đen. Ve sậy (higurashi) nhỏ hơn, kêu nhiều vào sáng và tối, thân dài 28-30mm, sắc đỏ nâu điểm xanh lá, tiếng rất chói tai.

Lại như ban sáng, tôi nấp ở góc khuất nhòm vào chỗ để xe. Chỉ còn lác đác vài chiếc xe máy, phía cổng trường đã vắng bóng học sinh. Cũng chẳng còn câu lạc bộ nào hoạt động vào giờ này. Cứ sau giờ học tôi lại ra biển luyện tập thêm một lần rồi mới quay lại trường. Mục đích chính vẫn là âm thầm chờ đợi một người, chờ cho đến khi người ấy xuất hiện ở bãi đỗ xe (nghĩ lại thấy sợ chính mình).

Biết đâu giờ này hôm nay cậu ấy đã về nhà mất rồi. Giá mình quay lại trường sớm hơn. Vừa tự trách móc bản thân, vừa nuôi chút hi vọng mong manh, tôi nán lại chờ thêm chút nữa.

Thử thách với môn lướt ván, mối tình đơn phương với Toono, và quyết định hướng đi trong tương lai, chính là ba vấn đề trọng đại nhất của tôi lúc này. Nhưng đâu chỉ có thế, tôi còn vô vàn những vấn đề khác. Làn da đen sạm vì cháy nắng chẳng hạn. Tôi đâu có bị đen bẩm sinh (có lẽ thế), nhưng bôi trát bao nhiêu kem chống nắng lên người thì so với các bạn cùng trang lứa, tôi vẫn nổi bần bật vì làn da cháy nắng khác thường của mình. Chị gái tỏ ra thông cảm, còn bảo ai luyện môn lướt ván cũng bị thế thôi. Yukko với Saki thì ra sức an ủi “làn da rám nắng trông khỏe mạnh mà vẫn dễ thương”. Nhưng thử ngẫm mà xem, còn gì đáng buồn hơn khi mình đen hơn cả người con trai mình thích cơ chứ. Da của Toono trắng trẻo, mịn màng lắm.

Thêm một vấn đề nữa, ngực tôi phát triển chậm hơn bình thường (chị gái lại có vòng một rất đáng ngưỡng mộ). Tại sao? Chúng tôi có cùng DNA cơ mà?!). Rồi thì điểm môn toán lúc nào cũng bết bát, không có khiếu thẩm mỹ về thời trang, ngay cả việc quá khỏe mạnh không bao giờ ôm vặt cũng thành khuyết điểm (hình như tôi hơi thiếu nữ tính thì phải). Ôi còn nhiều lắm, những vấn đề của tôi phải gọi là chất cao như núi.

Nhưng thôi mặc kệ, người tính không bằng trời tính, trước hết tôi cứ ngó qua khu để xe một lần nữa. Không lần đi đâu được, quả là có một bóng hình quen thuộc đang từ xa tiến lại gần. Tuyệt quá! Tôi biết chờ đợi sẽ mang lại hạnh phúc mà. Kể ra tôi cũng có biệt tài tiên tri đây chứ. Tôi nhanh chóng hít một hơi thật sâu rồi tiến về phía bãi đỗ xe, cố tỏ ra thật tự nhiên và tình cờ.

“Ô, Sumida? Giờ mới về sao?” Vẫn chất giọng quá đỗi dịu dàng. Bóng dáng Toono dần hiện lên rõ ràng dưới ánh đèn khu nhà xe. Dáng người mảnh khảnh, mái tóc dài gần như che mất một bên mắt. Và bước đi của cậu ấy lúc nào cũng vững vàng bình thản.

“À ừ, Toono chưa về à?” Giọng tôi hình như hơi run. Ôi, không thể chấp nhận được. Giá mà mình luyện tập thành thực hơn.

“Ồ, thế thì cùng về đi!”

Lúc đấy tôi mà có đuôi như cún thì tôi thè là nó đang ngoáy tít lên vì sung sướng. Rất may tôi không phải là cún, và nếu có đuôi thì chắc chắn mọi sự bại lộ rồi. Tôi thấy ngạc nhiên với chính mình vì trong đầu chỉ nghĩ được những chuyện như thế. Nhưng nói thật là còn gì hạnh phúc hơn khi được về chung đường với Toono.

Người trước người sau, chúng tôi chạy xe băng băng qua con đường nhỏ nằm giữa cánh đồng mía. Tôi cứ thế, gặm nhấm niềm hạnh phúc được ngắm nhìn Toono từ phía sau. Lồng ngực nóng ran, hệt như cái cảm giác ê chè, cay cay nơi sống mũi khi ngã xuống biển trong lúc tập luyện. Tại sao nỗi buồn và niềm vui lại có hình hài giống nhau đến thế?

Ngay từ đầu tôi đã biết Toono không giống như những cậu bé khác cùng trang lứa. Mùa xuân năm lớp Tám, cậu ấy chuyển từ Tokyo về hòn đảo nhỏ này. Tôi vẫn còn nhớ như in hình ảnh Toono trong lễ khai giảng năm đó. Cậu nam sinh lạ hoặc đứng nghiêm trang trước bảng đen, không có vẻ gì đắn đo hay sợ hãi. Gương mặt cậu phảng phát một nụ cười nhẹ.

Nguồn ebook: <https://www.dtv-ebook.com>

“Mình tên là Toono Takaki. Do công việc của ba, cả gia đình mình đã chuyển từ Tokyo đến đây, cũng được ba hôm rồi. Mình đã quen với việc chuyển trường nhưng chưa quen với cuộc sống trên đảo, mong các bạn giúp đỡ!”

Giọng nói bình thản, không quá nhanh cũng không quá chậm. Đặc biệt từng âm tiết phát ra theo đúng âm chuẩn của người Tokyo, phải nói là hoàn hảo. Giọng giọng của mấy anh chị làm truyền hình. Cứ thử đặt mình vào trường hợp của cậu ấy mà xem, chuyển từ nơi đô hội bậc nhất đến nơi quê bậc nhất (một hòn đảo tách biệt thế này), hay thử đặt tình huống ngược lại, mặt tôi sẽ đỏ bừng lên, đầu óc trống rỗng, lại còn cái giọng quê một cục của mình nữa chứ. Chỉ bằng tuổi mình thôi sao cậu ấy có thể phát biểu

trước cả lớp mà không hề run sợ, cứ như đang nói ở chỗ không người vậy? Cuộc sống trước kia của cậu ấy thế nào? Bên trong cậu bé mặc bộ đồng phục đen là con người thế nào? Lần đầu tiên trong đời tôi có khát khao được biết về một người nhiều đến vậy. Và gần như ngay lập tức tôi nhận ra, tôi đã yêu cậu ấy, định mệnh của tôi.

Từ dạo đó, cuộc sống của tôi gần như bị xáo trộn. Hình ảnh Toono xuất hiện ở bất cứ đâu, trên phố hay trên trường, hiện thực hay trong mơ. Tôi tìm kiếm bóng dáng cậu ấy mọi lúc mọi nơi, trong giờ học, lúc tan trường, trên biển, hay thậm chí cả lúc dẫn chú cún nhà tôi đi dạo. Thoạt nhìn cậu ấy có vẻ lạnh lùng nhưng kì thực, cậu ấy hòa đồng, nhanh chóng kết thân với mọi người. Cậu ấy lại không xốn xác hay thích đùa đùm như đám con trai cùng khóa, nên có cơ hội là tôi liền bắt chuyện với cậu.

Lên cấp III chúng tôi không còn học chung lớp, nhưng vẫn chung trường. Với tôi điều đó như một phép màu. Mà thực ra, chúng tôi đâu có nhiều chọn lựa trên hòn đảo nhỏ bé này. Với thành tích xuất sắc của mình, Toono có thể vào bất cứ trường nào, nhưng có lẽ cậu đã chọn học ở trường cấp III gần nhà cho tiện.

Lên cấp III, tình cảm tôi dành cho Toono không hề phai nhạt. Không đúng, phải nói là nó còn mãnh liệt hơn nhiều lần. Tất nhiên tôi muốn mình cũng là một nửa đặc biệt của cậu ấy, nhưng nói thật, nguyên việc giữ gìn tình cảm yêu mến dành cho cậu ấy cũng đủ khiến tôi kiệt sức rồi. Tôi thậm chí không dám nghĩ đến chuyện mình được hẹn hò với cậu ấy, một chút xíu thôi cũng không. Dù ở trường hay đi trên phố, cứ mỗi lần trông thấy bóng dáng Toono, tôi lại càng thích cậu hơn. Mỗi ngày của tôi luôn tràn đầy cảm xúc, vừa sợ hãi, vừa đau đớn, lại vừa hạnh phúc. Chính tình trạng này làm tôi bế tắc.

7 giờ 30 phút. Trên đường về chúng tôi ghé cửa hàng tiện lợi^[4] tên là Ai Shop. Trung bình một tuần khoảng 0.7 lần (nghĩa là may ra thì một tuần một lần, không may thì hai tuần một lần), chúng tôi lại về cùng nhau. Không biết từ bao giờ, Ai Shop trở thành điểm đến quen thuộc của chúng

tôi trên đường về nhà. Nói là cửa hàng tiện lợi nhưng Ai Shop đóng cửa lúc 9 giờ tối, ngoài rất nhiều các loại bánh kẹo, cửa hàng bán cả hạt giống hoa tươi và củ cải đường còn dính nguyên đất mà bà cụ sống gần đấy trồng. Chiếc vô tuyến phát đi những bản J-pop đang thịnh hành. Gian hàng nhỏ bé sáng choang nhờ dãy đèn nê ông trên trần nhà.

[4] Convenience shop, hay convenience store: cửa hàng tạp hóa hay siêu thị dạng nhỏ, thường mở cửa rất khuya, thậm chí 24/24 ở một số nước.

Như mọi lần, Toono đều đã xác định là sẽ mua gì, nên chọn ngay cho mình cà phê pha sẵn đóng trong bịch giấy. Ngược lại, tôi luôn phân vân không biết mua gì. Nói cách khác, vấn đề của tôi là không biết phải mua gì để làm ra vẻ nữ tính. Hay là thử uống cà phê như cậu ấy (thực ra tôi muốn lăm rồi đây), sữa tươi thì có phần trẻ con quá, cái hộp nước quả màu vàng trông dễ thương đấy nhưng vị của nó chẳng ra gì. Tôi còn muốn uống nước giấm đen nữa nhưng hình như thế thì nam tính quá.

Trong lúc tôi còn chần chờ, chọn tới chọn lui thì Toono đến bên nói, “Sumida, tớ đi trước nhé,” rồi tiến lại quầy thanh toán. Ô, không được, mắt công chờ đợi để về cùng cậu ấy... Thế là tôi quơ đại một thứ, hóa ra lại là sữa chua uống. Hộp thứ mấy trong ngày rồi nhỉ? Hết tiết hai một hộp, giờ nghỉ trưa hai hộp, nghĩa là hộp này là hộp thứ tư. Cứ tình trạng ngày cơ thể tôi sẽ có một phần hai mươi làm bằng sữa chua mất.

Ra khỏi cửa hàng, vừa quẹo sang bên thì bắt gặp Toono ngồi trên yên xe, cậu ấy đang nhắn tin điện thoại cho ai đó. Bất giác tôi đứng nép vào sau hòm thư. Bầu trời đã chuyển sang màu xanh thẫm, mây còn nhuộm chút ánh đỏ từ những vạt nắng cuối ngày, đang lững thững trôi. Hòn đảo sắp chìm vào bóng đêm. Tiếng xào xạc từ cánh đồng mía và tiếng côn trùng kêu râm ran vây bọc chúng tôi. Tôi hít hà mùi thức ăn thơm lừng từ ngôi nhà gần đấy. Trời tối nên không nhìn rõ nét mặt Toono. Chỉ thấy màn hình điện thoại đang bật sáng.

Tôi làm vẻ mặt tươi cười, tiến về phía cậu. Thấy tôi, cậu ấy ra chiều tự nhiên cất điện thoại vào túi và nhẹ nhàng hỏi, “Cậu mua gì thế, Sumida?”

“À, lúc đầu tớ hơi lưỡng lự nhưng rốt cuộc vẫn mua sửa chua uống. Đây là hộp thứ tư trong ngày của tớ rồi đấy. Ghê không?”

“Thật hả? Cậu thích đến thế cơ à? Mà đúng là lúc nào Sumida cũng mua loại này nhỉ?”

Miệng thì nói chuyện, nhưng đầu óc tôi cứ luẩn quẩn quanh chiếc điện thoại cất trong ba lô sau lưng Toono. Giá mà cậu ấy vừa nhắn tin cho mình. Tôi đã ước điều đó đến cả trăm, cả nghìn lần, nhưng tôi chưa nhận được tin nhắn của cậu ấy bao giờ cả. Chính vì vậy, tôi cũng không dám gửi tin đi. Và tôi quyết định rằng mai này, dù hẹn hò với người như thế nào, tôi cũng sẽ dành toàn tâm toàn ý khi ở bên người ta, không chui mũi vào màn hình điện thoại, không để họ phải lo lắng hay hoài nghi xem tâm trí tôi đang hướng về ai khác chứ không phải người đang ngồi bên cạnh.

Những vì sao đầu tiên lác đác xuất hiện trên nền trời đen sẫm. Được trò chuyện cùng người con trai mình cảm mến bấy lâu mà lòng tôi vẫn thốn thức không yên. Tôi lại càng thêm quyết tâm thực hiện điều mình vừa nghĩ đến.

2

Hôm nay biển nhiều sóng hơn, những ngọn sóng cao nối tiếp nhau. Nhưng gió thổi ngược chiều ra biển nên những ngọn sóng chưa kịp vào bờ đã đổ ụp xuống.

5 giờ 40 phút chiều. Sau giờ học tôi lao ra biển, và phải thử thách mình trên mấy chục con sóng mà chưa một lần thành công. Tất nhiên lướt trên những con sóng khi nó đã tan thành bọt biển trắng xóa thì ai cũng làm được, nhưng tôi muốn đứng thẳng và hiên ngang trên ván trượt khi sóng dâng cao nhất.

Vừa khua ván trượt ra biển, vừa say sưa ngắm nhìn bầu trời và mặt nước. Hôm nay trời nhiều mây, những đám mây lớn ngồn ngộn, nhưng nhìn bầu trời vẫn cao và xa vời. Màu nước biển và độ dày của những đám mây dường như thay đổi theo từng phút từng giây. Điểm nhìn chỉ cách nhau có gang tay thôi mà cảm nhận của mình về một sự vật cũng khác đi nhiều. Chính vì thế, tôi muốn càng nhanh càng tốt đứng hẳn trên những con sóng. Tôi muốn biết chính xác cảm xúc của mình khi nhìn mặt nước từ độ cao 154 centimet. Tôi nghĩ người nghệ sĩ dù tài hoa đến mấy cũng không thể diễn tả hết vẻ đẹp khi đó. Để vẽ được màu nước biển tôi đang chiêm ngưỡng lúc này cũng là điều không thể. Những bức hình, những đoạn video cũng trở nên vô nghĩa.

Tôi nhớ đến giờ học về công nghệ thông tin chiều nay, giới thiệu rằng công nghệ HD của thế kỉ 21 chúng ta đang sống cho phép ghi lại hình ảnh với mật độ 1900 pixel, đồng nghĩa với độ phân giải cực lớn. Nhưng nói thật là, vô ích thôi. Khung hình trước mắt chúng ta không thể đo đếm bằng những con số 1900 nhân với 1000 để ra mấy ngàn pixel được. Thầy giáo đã giảng cho tôi về pixel, người phát minh ra công nghệ HD, hay các đạo diễn đáng kính, họ thực sự tin rằng như thế được gọi là đẹp sao? Họ cứ thử đứng từ xa mà ngắm nhìn khung cảnh thiên nhiên xem, ngay cả bản thân tôi trên phông nền này cũng xinh đẹp hơn rất nhiều. Giá Toono có thể nhìn thấy. Nghĩ đến đây, tôi bị kéo trở lại thực tại, nhớ ra câu chuyện ở trường ngày hôm nay.

Giờ nghỉ trưa, tôi đang ăn cơm cùng Yukko và Saki như mọi khi thì tên tôi, Sumida Kanae, vang lên sang sảng qua cái loa phát thanh của trường. Tôi bị triệu tập tới phòng giáo vụ. Tuy biết lí do vì sao được gọi, nhưng bấy giờ trong lòng tôi chỉ nghĩ, nhỡ chẳng may chị tôi và Toono cũng nghe thấy, thì xấu hổ quá.

Tôi rụt rè bước vào phòng giáo vụ, thầy Ito phụ trách hướng nghiệp đang ngồi giữa phòng, tờ giấy in đặt ngay ngắn trên bàn trước mặt thầy. Chính là tờ “Khảo sát nguyện vọng hướng nghiệp” dành cho học sinh cuối cấp, mà cách đây mấy hôm tôi chẳng biết viết gì, cuối cùng chỉ ghi họ tên rồi nộp cho thầy. Cửa sổ mở toang, tiếng ve khuấy động không gian. Hè đến thật

rồi! Những cơn gió dịu mát tràn ngập căn phòng. Ánh mặt trời ẩn hiện sau những đám mây đang vôi vã trôi. Gió đang thổi từ hướng Đông. Hôm nay chắc sẽ nhiều sóng! Ngồi trước mặt thầy mà tôi vẫn để đầu óc lơ lửng về phía biển.

“Đây, còn mỗi em chưa hoàn thành bản khảo sát này là sao Sumida?”
Thầy có vẻ khó chịu ra mặt, nói xong còn cố tình buông một tiếng thở dài.

“Em xin lỗi...” Tôi lí nhí đáp, trong đầu chẳng năn ra được từ nào để nói tiếp, nên lại ngồi im. Thầy cũng không nói gì thêm. Hai thầy trò cứ ngồi yên lặng như thế một lúc lâu.

Hãy khoanh tròn vào một trong ba mục sau.

Tôi nhìn chăm chăm vào nửa dưới tờ khảo sát vẫn chưa điền bất kì một thông tin gì.

1. Đại học (A – Chương trình bốn năm; B – Chương trình rút gọn)

2. Trường dạy nghề

3. Xin việc (A – Khu vực; B – Ngành nghề)

Ở mục “Đại học” còn có thêm sự lựa chọn như: Trường công lập – trường quốc lập. Tiếp theo là “Tên khoa”, lần lượt là Y – Nha – Dược – Lí – Công – Nông – Thủ công – Thương – Văn – Pháp – Ngoại ngữ - Giáo dục. Chương trình đào tạo rút gọn hay trường dạy nghề đều có các mục tương tự. Âm nhạc, Nghệ thuật, Giáo dục mầm non, Giáo dưỡng, Thời trang, Vิ tính, Trị liệu – y tá, Đầu bếp, Tạo mẫu tóc, Du lịch, Truyền thông, Công chức... Nguyên việc theo dõi những con chữ đã đủ làm tôi hoa cả mắt. Mục “Xin việc” thì có lựa chọn theo khu vực: phạm vi trên đảo, phạm vi trong tỉnh Kagoshima, Khu vực Kyushu, Khu vực Kansai, Khu vực Kanto, hay Lựa chọn khác.

Tôi dừng lại lâu nhất ở hai chữ “Phạm vi trên đảo” và “Khu vực Kanto”. Kanto, tôi nghĩ ngay đến Tokyo. Một nơi mình chưa từng đặt chân đến, cũng chưa từng muốn đến. Với tôi, Tokyo ở thời điểm hiện tại (tức năm 1999) là hình ảnh những gã găngxtơ (!) lang thang trên đường phố khu Shibuya, là những cô nữ sinh cấp III ăn mặc hở hang, là nơi tội phạm đông hơn dân thường nên cả thành phố inh ỏi tiếng còi báo động hai tư giờ mỗi ngày, là những cao ốc lồng lẫy, điển hình là tòa tháp truyền hình của đài Fuji với quả bóng khổng lồ gắn trên đỉnh... Tokyo trong tôi là như thế.

Tôi ngỡ như mình vừa trông thấy Toono mặc vest đen, tự tin khoác tay một cô nữ sinh nhuộm tóc màu hạt dẻ, nước da trắng trẻo, xỏ giày đế xuồng, dạo bước trên đường phố Tokyo. Nghĩ đến đây, tôi kịp phanh những dòng tưởng tượng có phần quá đà. Thầy Ito tiếp tục thở dài.

“Nghe này, có thể thầy nói thế này không hay lắm, nhưng thầy nghĩ hiện tại em không nên lo lắng thái quá đâu. Với thành tích học tập của em, em có ba lựa chọn: học nghề, khóa học rút gọn bậc Đại học, hoặc xin việc luôn. Nếu ba mẹ đồng ý, em có thể đăng ký một trường nào đó ở Kyushu, bằng không em có thể xin việc ở ngay Kagoshima đây này. Em đã thử nói chuyện với chị Sumida chưa?”

“Em chưa...” Tôi lí nhí đáp, rồi lại im lặng. Tôi thấy chóng mặt và trống rỗng. Thầy có nhất thiết phải réo tên tôi trên loa phát thanh của trường, rồi lại lôi chị gái tôi vào chuyện này không? Sao bộ ria mép của thầy cứ mọc dài ra mãi? Sao thầy mang đôi xăng đan khác người vậy? Chưa bao giờ tôi mong giờ nghỉ trưa mau trôi qua đến thế.

“Sumida, em cứ im lặng vậy, thầy không biết chính xác em muốn làm gì.”

“Dạ... Em xin lỗi thầy.”

“Tôi nay hãy trao đổi thêm với chị em đi. Thầy cũng sẽ nói đỡ cho em.”

Sao có người kì quặc thế nhỉ? Thầy có nhất thiết phải nói toàn những điều người khác không muốn nghe như thế không? Tôi thầm nghĩ.

Một con sóng lớn ập đến khi tôi xoải tay chèo ván trượt ra xa hơn. Con sóng tung bọt trắng xóa, hệt như cuộn bông khổng lồ đang tiến lại gần. Tôi ép sát người trên ván trượt và cố hết sức đu mình qua giữa những ngọn sóng đang cuồn cuộn xô vào. Quả là hôm nay rất nhiều sóng. Biển càng nhiều sóng, tôi càng muốn bơi ra xa hơn, lặp đi lặp lại điệu nhảy cá heo.

“Không phải ở đây...” Tôi thầm nghĩ.

Không phải ở đây. Phải xa và xa hơn nữa. Tôi mải miết xoay cánh tay. Nước càng xa bờ càng nặng. Không phải ở đây, không phải ở đây. Câu nói đó cứ vang lên, đâu đó trong lòng mình, như một câu thần chú. Bất chợt tôi nhận ra câu nói ấy trùng khớp với hình ảnh Toono.

Thỉnh thoảng tôi vẫn bắt gặp những khoảnh khắc như thế. Khi phải đương đầu với những con sóng, tôi nhận ra điều đó một cách rõ ràng hơn bao giờ hết, như một nhà tiên tri nhìn thấu vạn vật. Dù là ở bãi đỗ xe không một bóng người ngay cạnh cửa hàng tiện lợi chúng tôi ghé qua sau giờ học, hay ở khu học xá những sớm mai, khi tôi trông thấy bóng Toono nhắn tin điện thoại cho ai đó, tôi như nghe được trong lòng cậu ấy đang muốn hé lén “Không phải ở đây!” Toono à, tớ biết chứ. Bởi vì tớ cũng giống cậu. Cái suy nghĩ “Không phải ở đây!” chắc chắn không phải chỉ có mình cậu đâu. Toono à, Toono, Toono...

Tôi gọi tên cậu ấy muôn vàn lần, thân thể bắt đầu được sóng đẩy lên. Đúng lúc tôi định đứng thẳng dậy, thì con sóng đồ ập xuống, tôi bị cuốn văng ra phía trước, chìm sâu dưới lòng nước. Không kịp xoay sở nên cổ họng bị tống mấy ngụm nước biển mặn chát, tôi vội vàng ngoi lên, đưa tay bám chặt ván trượt, ho sặc sụa. Nước mắt nước mũi cứ thế tuôn ra và tôi nghĩ mình thực sự đang khóc.

Chị đến đón tôi về trường. Ngồi trên xe, chị không đả động gì đến chuyện hướng nghiệp của tôi cả.

7 giờ 15 phút tối. Tôi ngồi thụp xuống trước quầy đồ uống trong cửa hàng tiện lợi. Chỉ có một mình. Hôm nay đã chờ ở bãi đỗ xe rất lâu nhưng Toono không xuất hiện, cảm giác gấp phải một ngày mà phần còn lại của thế giới đều quay lưng với mình. Cuối cùng tôi vẫn mua sữa chua như mọi lần, uống cạn trên đường ra lấy xe, nhanh chóng đội mũ bảo hiểm và nổ máy. Tôi cho xe chạy men theo con đê trên cao, mắt nheo lại vì nắng hoàng hôn vương vất nơi chân trời phía Tây, từ đây nhìn xuống bên trái là thị trấn, phóng tầm mắt ra xa hơn sẽ thấy rừng cây, rồi biển rộng. Tay phải là đồng ruộng, nằm xen lẩn giữa những ngọn đồi mấp mô. Đây là nơi có điểm nhìn đẹp nhất trên hòn đảo nhỏ bé và bình lặng của chúng tôi. Toono, cũng thường men theo con đường này để về nhà. Nếu tôi chạy xe thật chậm, biết đâu cậu ấy lại tình cờ bắt kịp. Mà cũng có khi cậu ấy đi trước rất xa rồi. Đang mơ màng, động cơ bỗng kêu lạch xạch, chiếc xe gần như đứng hình mất vài giây trước khi trở lại trạng thái bình thường. Nó cũng sắp lên chức “bà già” rồi. “Cub à, mày không sao chứ?!” Miệng đang lầm bầm, mắt tôi chợt chớp được một chiếc xe khác đỗ ven triền đê. Xe của cậu ấy! Không hiểu sao tôi lập tức đoán chắc như thế và dừng xe mình ngay bên cạnh.

Leo lên đồi trong trạng thái gần như vô thức, những ngọn cỏ mềm mượt cuốn lấy chân tôi. Chết thật! Tôi đang làm cái quái gì ở đây thế này? Lúc tỉnh ra, tôi ngạc nhiên với chính mình. Đúng là xe của Toono, nhưng tại sao tôi lại tự ý đột nhập vào nơi chốn riêng tư của cậu ấy? Tôi định làm gì? Rõ ràng tôi không nên gấp cậu ấy trong hoàn cảnh này. Cũng là vì bản thân mình nữa. Nhưng không kịp rồi, chân tôi vẫn bước đều, bất chấp những vật cỏ cao quá đầu gối mọc um tùm cả lối đi. Tôi đã sang phía bên kia triền đồi. Cậu ấy kia rồi! Ngồi trên một gò cao, lưng quay về phía trời sao, đang hí hoáy nhăn tin...

Làn gió mát lành ùa đến, thổi tóc và áo tôi bay bay, thảm cỏ êm mềm dưới chân cũng rung lên xào xạc. Tim tôi đập nhanh hơn, tiếng thình thịch từ lồng ngực phát ra hòa chung tiếng ca của gió. Tôi cố hét lên thật to để không phải nghe tiếng tim mình đang đập.

“Toono σ-i!”

“Ủa, Sumida! Có chuyện gì thế. Mà sao biết tớ ở đây?” Toono cũng đáp lại tôi bằng giọng cất cao pha chút ngạc nhiên.

“À, thì là... Tớ thấy xe cậu dựng ở dưới kia nên ghé qua! Được chứ?” Vừa nói tôi vừa nhanh chân bước về phía cậu ấy. *Không sao, cứ cứ xử thật tự nhiên*, tôi nhủ thầm.

“Được chứ, tớ rất vui. Mà hôm nay không thấy cậu ở bãi đỗ xe nhỉ?”

“Tớ cũng rất vui,” tôi đáp lại, cố tỏ ra vui vẻ và phấn chấn hơn bao giờ hết. Thả ba lô xuống đất rồi ngồi bên cạnh Toono. Vui ư? Có thật không hả Toono? Tim tôi ngâm ngầm đau. Mỗi lần đến gần cậu ấy, tôi đều mang cảm giác như thế. “Không phải ở đây!” Câu nói lướt qua tim tôi một giây, rồi tan biến. Đường chân trời phía Tây đã chìm vào bóng đêm tự lúc nào.

Gió thổi mạnh hơn, thành phố phía xa đã bắt đầu lên đèn. Trường học chỉ còn là một khối bé xíu với những đốm sáng ít ỏi. Trên đường quốc lộ, một chiếc xe hơi lao vút đi khi cột đèn tín hiệu vừa chuyển sang vàng. Cánh quạt cối xay khổng lồ màu trắng ở khu liên hiệp thể thao của thị trấn đang quay theo chiều gió thổi. Những đám mây vội vã trôi qua để lại bầu trời đêm với dải ngân hà và ba ngôi sao sáng nhất tạo thành Tam giác mùa hè^[1] tuyệt đẹp. Vega, Altair và Deneb. Gió, tiếng côn trùng, tiếng cỏ và lá cây tạo nên một bản hòa tấu du dương trong đêm mùa hạ. Gió hagy hagy cuốn đi mọi ưu phiền trong tôi và lòng tôi bình yên trở lại. Không gian tràn ngập mùi thơm của cỏ cây.

[1] *Tam giác sao tượng trưng ở bầu trời nửa Bắc bán cầu, với ba đỉnh là Ngưu Lang (Altair), Thiên Tân (Deneb), và Chức Nữ (Vega).*

Tôi ngồi cạnh Toono và lặng ngắm cảnh vật xung quanh mình. Tim tôi đã lấy lại được nhịp điệu bình thường. Chưa bao giờ tôi ở gần Toono đến

thế, cảm giác có thể chạm vào vai cậu ấy khiến tôi hạnh phúc lâng lâng.

“Toono à, cậu sẽ thi đại học chứ?”

“Ừ, tớ sẽ thi đại học ở Tokyo.”

“Tokyo? Thé à... Tớ cũng đoán thế.”

“Tại sao?”

“Tớ có cảm giác là cậu muốn đi thật xa,” tôi ngạc nhiên vì mình có thể thốt ra những lời đó mà tim không loạn nhịp. Dù có lúc tôi nghĩ, mắt mình sẽ tối sầm lại nếu phải nghe chính Toono nói muốn lên Tokyo học đại học. Sau một hồi im lặng, cậu ấy nhẹ nhàng quay sang hỏi tôi.

“Thé à? Sumida thì sao?”

“Tớ hả? Tớ thì, chuyện ngay ngày mai tớ còn chưa rõ,” tôi trả lời thành thật và chờ đợi phản ứng của Toono, có lẽ cậu ấy sẽ bất ngờ. Tôi đang nghĩ như thế thì...

“Ừ, thực ra ai cũng thế cả.”

“Thật á? Toono cũng thế sao?”

“Tất nhiên.”

“Thé mà tớ tưởng Toono rất quyết đoán, không bao giờ phải do dự vì bất cứ chuyện gì.”

“Không đâu!” Cậu ấy cười lớn và tiếp tục. “Thực ra lúc nào tớ cũng thấy lo lắng. Chỉ là cố làm tốt những điều mình có thể thôi. Vì tớ không có nhiều lựa chọn.”

Run quá! Người con trai ngồi cạnh mình đang chia sẻ những điều thầm kín của cậu ấy, những chuyện có lẽ chẳng biết nói cùng ai. Nghĩ đến đây, tôi vui sướng phát điên, và hồi hộp nữa.

“Ra là thế. Cũng đúng thật.”

Vừa nói, tôi vừa liếc nhìn khuôn mặt của Toono. Cậu đang dõi mắt ngắm những ánh đèn xa xăm. Đôi mắt trong veo như của trẻ thơ. Và tôi ý thức mạnh mẽ hơn bao giờ hết: tôi yêu cậu ấy, người đang ngồi cạnh tôi.

Phải rồi, điều quan trọng và rõ ràng nhất tôi biết lúc này là *Tôi yêu Toono*. Bởi vậy, tôi như được tiếp thêm sức mạnh khi nói chuyện với cậu ấy. Tôi tha thiết muốn nói lời cảm ơn với ai đó, ở nơi nào đó, ba mẹ cậu hay Chúa trời, vì đã mang cậu ấy đến với thế giới của tôi. Tôi rút tờ giấy khảo sát hướng nghiệp trong cặp ra, gấp đôi lại. Không biết từ lúc nào, cả gió, tiếng côn trùng, tiếng cỏ và lá cây đã im bặt.

“Cái đây... là máy bay à?”

“Ú!”

Tôi phóng chiếc máy bay giấy vừa gấp về phía thị trấn. Nó lao đi nhẹ bằng và bay xa đến không ngờ. Một làn gió bất chợt ập đến, cuốn nó lên không trung, cao dần rồi chìm khuất vào màn đêm thăm thẳm. Mây đang kéo đến che phủ bầu trời và dải ngân hà chỉ còn hé hé giữa khoảng trống của những đám mây.

Nguồn ebooks: <http://www.dtv-ebook.com>

“Em làm gì mà giờ này mới về. Mau tắm đi không cảm lạnh bây giờ.” Bị hối thúc, tôi nhanh chóng nhảy ùm vào bồn tắm. Ngâm mình trong bồn, tôi vô tình chạm phải hai bắp tay của mình, chắc nịch nhờ những khối cơ. So

với bạn bè cùng trang lứa thì bắp tay tôi có vẻ to và thô hơn, nên đôi khi tôi thầm ghen tị với những bạn có bắp tay mềm mại và trắng trẻo như những cây kẹo bông. Nhưng thay vì việc cứ lo lắng về những khuyết điểm trên cơ thể mình, giờ đây tôi thấy bình thản lắm. Toàn thân tôi như được nước ám xua tan mệt mỏi. Cuộc trò chuyện với Toono ở trên gò, chất giọng ám áp của cậu ấy, rồi những lời cậu nói lúc chia tay vẫn còn văng vẳng bên tai tôi. Mỗi lần nhớ đến, người tôi lại run lên vì vui sướng, tôi còn biết mặt mình đang cười tươi mãn nguyện. Miệng tôi bất giác gọi tên “Toono à”, tiếng gọi khe khẽ nhưng đủ vang vọng trong phòng tắm. Thanh âm ngọt ngào đó hòa quyện và tan dần cùng hơi nước nóng. Tôi đã có một ngày tràn đầy cảm xúc và cuộc gặp cuối ngày với Toono khiến tôi cảm thấy may mắn và hạnh phúc.

Trên đường về chúng tôi bắt gặp một chiếc xe kéo container khổng lồ. Hai đứa tró mắt nhìn nó i ạch chạy qua. Chỉ bánh xe thôi cũng cao bằng tôi, và chiếc hộp khổng lồ màu trắng nó đang kéo đi có chiều dài bằng cái hồ bơi trong trường. Thân xe in đậm dòng chữ “NASDA – Cơ quan Phát triển Vũ trụ” đầy kiêu hãnh. Có tổng cộng hai chiếc xe kéo cỡ lớn như thế chạy qua, lớp trước và lớp sau là vô số ô tô dân dụng đi áp tải, ngoài cùng là những người cầm đèn chỉ dẫn màu đỏ. Đó là đoàn vận chuyển tên lửa. Tôi chỉ mới nghe kể và hôm nay lần đầu tiên tận mắt chứng kiến. Quả đúng là nó được vận chuyển bằng tàu đến một bến cảng nào đó, rồi sẽ chuyển từ cảng đến bệ phóng ở cực Nam của hòn đảo. Đoàn xe di chuyển chậm rì, và vì cẩn trọng nên phải mất một đêm mới xong

“Vận tốc là năm kilomet một giờ,” tôi đã nghe loáng thoáng về vận tốc di chuyển của chiếc xe này ở đâu đó, nên nói lại với Toono. “Vậy sao?” Cậu ấy thốt, ngắn người ra. Chúng tôi đứng đó rất lâu để ngắm đoàn xe di chuyển. Cảnh tượng đó là thật, việc tôi được ngắm nhìn nó cùng Toono cũng là thật, nhưng đến giờ tôi vẫn không dám tin.

Sau đó, trời đổ mưa. Cơn mưa mùa hạ tính khí thất thường. Mưa xối xả như có ai cầm xô giội nước tới tấp xuống người chúng tôi. Hai đứa vội vàng phỏng xe đi, tìm đường về nhà. Tôi bật đèn xe, ánh sáng chiếu lên tấm lồng ướt đẫm mưa của Toono, tự dung thấy gần gũi với cậu ấy hơn bao giờ hết.

Nhà Toono cùng hướng với nhà tôi nhưng xa hơn nên bao giờ chúng tôi cũng chia tay trước cổng nhà tôi, hôm nay cũng thế.

“Sumida!” Trước khi chia tay, cậu ấy nâng tấm kính trên mũ bảo hiểm lên, gọi tôi. Mưa mỗi lúc một nặng hạt, ánh đèn vàng trong nhà hắt ra rơi vào thân hình ướt sũng của cậu ấy. Tim tôi đập loạn xạ khi nhìn thấy những đường nét mảnh khảnh hiện rõ sau làn áo mỏng đẫm nước. Không biết cơ thể mình có dính chặt vào áo như thế không. Ngượng quá!

“Tớ xin lỗi, làm cậu mắc mưa thế này.”

“Không không, đâu phải lỗi của Toono chứ. Là do tớ tự ý đến chỗ cậu trước mà.”

“Nhưng được nói chuyện với cậu, tớ thấy rất vui. Hẹn gặp lại ngày mai. Cận thận nhé, đừng để bị cảm. Tớ về đây, chúc ngủ ngon.”

“Ừ, chúc cậu ngủ ngon, Toono.”

Chúc ngủ ngon, Toono. Tôi hát lên khe khẽ trong bồn tắm.

Tắm xong tôi ngồi vào bàn ăn tối. Hôm nay, mẹ nấu món thịt hàm, cá chiên và gỏi cá kampachi^[2]. Tất cả đều ngon tuyệt hảo, tôi ăn liền ba bát cơm.

[2] Cá kampachi là giống cá sống trong vùng nước ôn hòa quanh khu vực biển Nhật Bản, da vảy bóng mỡ, thịt chắc nịch, thường được chế biến thành hai món chủ yếu là sashimi hay món nigiri sushi.

“Con ăn khỏe thật đấy,” mẹ nói và đưa bát cơm vừa xới cho tôi.

“Chắc chẳng có nữ sinh cấp III nào ăn một lúc ba bát cơm như em.” Đến chị gái cũng lấy làm ngạc nhiên.

“Thì em đói mà... À, chị ơi!” Tôi đưa miếng cá rán vào miệng, nhai ngon lành. Cá mè rán giòn rụm, tan trên đầu lưỡi. “Sáng nay thầy Ito có nói gì với chị không?”

“À, thầy có nói vài chuyện.”

“Em xin lỗi.”

“Xin lỗi gì chứ. Em cứ suy nghĩ thật kĩ rồi quyết định thôi.”

“Sao thê Kanae, con lại làm gì để thầy phiền lòng à?” Rót trà cho chị xong, mẹ quay sang hỏi tôi.

“Không có gì đâu mẹ. Thầy này cứ thích bé xé ra to thôi.” Chỉ đáp lại bình thản như thể không coi chuyện đó vào đâu. Thật tuyệt vời khi có chị làm chị gái của em, tôi thầm nghĩ.

Đêm hôm đó tôi nằm mơ...

Mơ chuyện tôi tìm thấy Cub. Cub không phải là tên chiếc xe máy của hãng Honda mà tôi vẫn đi mà là tên chú chó chúng tôi đang nuôi. Tôi nhớ được Cub năm tôi học lớp Sáu, trong khi đang dạo chơi gần bãi biển. Vì chết mê chết mệt chiếc xe Cub của chị gái mà tôi đặt tên ấy cho chú chó mình vừa mang về.

Tuy nhiên, trong giấc mơ, tôi không phải tôi của những ngày thơ bé nữa, mà là tôi của thời hiện đại, mười bảy tuổi. Tôi ôm Cub vào lòng, lững thững đi trên những cồn cát ngập trong làn ánh sáng huyền ảo. Khi tôi ngược lên nhìn, không thấy mặt trời đâu cả, chỉ có hàng ngàn, hàng vạn ngôi sao tỏa sáng lung linh làm tôi chói mắt, nào xanh, nào đỏ, nào vàng... Dải ngân hà thì giống thanh ngang băng bạc ngăn đôi bầu trời. Tôi đã bắt gặp hình ảnh này ở đâu rồi thì phải. Bỗng dung tôi nhận ra có bóng người đang đi bộ phía xa. Dáng đi mảnh khảnh ấy rất đỗi quen thuộc. Và tôi biết chắc một điều

rằng, người ấy sẽ là một phần quan trọng trong cuộc đời tôi. Không hiểu sao, tôi trở lại hình hài một đứa trẻ con.

Tôi tỉnh giấc, đầu óc trống rỗng và quên sạch giấc mơ đêm qua.

3

“Chị à, chị thi bằng lái năm bao nhiêu tuổi?”

“Hồi chị học năm thứ hai đại học, tức là năm mươi chín tuổi. Chị nhớ là ở Fukuoka.”

Tôi thích nhìn chị lái xe lăm. Những ngón tay thon dài đặt trên vô lăng, mái tóc đen óng á dưới nắng mai, những cử động của ngón tay khi chị vào số, hay cái liếc nhanh vào gương chiếu hậu, tất cả đều rất gợi cảm. Chị mở toang cửa kính xe, để gió tràn vào đùa nghịch mái tóc, làm tôi lúc nào cũng thích hít hà mùi hương từ tóc chị tỏa ra. Chúng tôi dùng chung một loại dầu gội mà sao lúc nào tôi cũng thấy tóc chị thơm hơn. Chẳng hiểu lúc ấy nghĩ gì, tôi bâu chặt tà váy mình, đưa mắt ngắm đường nét trông nghiêng của gương mặt chị. Hàng lông mi của chị cũng thật dài.

“Chị à! Cách đây mấy năm chị có đưa một anh về ra mắt cả nhà. Tên là Kibayashi phải không?”

“À, Kobayashi hả?”

“Anh ấy là thế nào? Hai người đã từng hẹn hò với nhau đúng không?”

“Sao tự dung em lại quan tâm đến chuyện ấy?” Chị thắc mắc hỏi lại.
“Bạn chị chia tay lâu rồi.”

“Chị có định cưới anh ấy không? Ý em là cái anh Kobayashi kia kia.”

“Có một thời gian chị cũng định thế. Nhưng không thành.” Chị vừa cười vừa nói, giọng nghe xa vắng.

“Ừm, ra thế.”

Tại sao lại không thành? Tôi cố nén câu hỏi này lại, chuyển sang câu khác, “Chị có buồn không?”

“Buồn chứ em. Dù gì bọn chị cũng yêu nhau mấy năm rồi, có thời gian còn sống chung nữa.”

Rẽ sang trái là con đường nhỏ chạy dọc bờ biển. Mặt trời đang chiếu theo phương thẳng đứng. Bầu trời trong xanh không một tia mây. Chị khẽ nhẹo mắt, kéo tấm chăn nắng. Động tác dù nhỏ thôi, nhưng đâu đó vẫn toát ra vẻ gợi cảm rất riêng của chị.

“Tuy nhiên, bây giờ nghĩ lại thì cả hai cũng không thực sự muốn cưới lắm. Dù vẫn yêu nhau, bọn chị không thực sự có điểm chung. Điểm chung ở đây nghĩa là có cùng chí hướng.”

“Vâng.” Tôi gật gù, song không hiểu lắm điều chị nói.

“Em biết không, nơi một người hướng đến và nơi hai người cùng hướng đến là khác nhau. Hồi đó chị đã cố để dung hòa nhưng không được.”

“Vâng...”

Nơi một người hướng đến... Câu nói cứ vang vọng trong đầu. Mắt tôi lơ đãng nhìn về phía cuối con đường, mấy bụi ly dại và cúc vạn thọ đua nhau khoe sắc. Màu trắng tinh khôi và màu vàng rực rõ hòa quyện giống màu bộ đồ bơi tôi đang mặc. Đẹp quá! Những bông hoa nhỏ bé nhưng cũng thật vĩ đại, tôi thầm nghĩ.

“Mà sao tự dung em lại hỏi chuyện này?” Chị quay sang nhìn tôi.

“À... Cũng không có gì đặc biệt đâu chị.” Nói câu đó xong, tôi lập tức hỏi câu tiếp theo, cũng là điều tôi đang muốn biết nhất. “Mà chị ơi, hồi cấp III chị có bạn trai không?”

“Không. Chị giống em bây giờ thôi,” chị đáp. “Kanae à, nhìn em bây giờ giống hệt chị hồi cấp III đó.”

Đã hai tuần trôi qua kể từ cái đêm trời mưa tôi về cùng Toono. Trong khoảng thời gian này, một cơn bão đã đổ bộ lên đảo. Bầu trời sau cơn bão tựa như cao hơn, mây cũng mỏng và trôi dịu dàng hơn. Những con gió mát lành len lỏi giữa cánh đồng mía, lá cuốn vào nhau xào xạc. Máy cô cậu học trò phải mặc thêm áo khoác mỏng khi lái xe. Trong hai tuần vừa qua, tôi chưa về nhà cùng Toono thêm lần nào, hằng ngày tôi vẫn tập lướt ván nhưng không tiến bộ đáng kể. Chỉ có điều tôi thấy mình tập chăm hơn, và ngày càng yêu thích môn thể thao này.

“À, chị ơi!”

Tôi đánh sáp cho tấm ván trượt, còn chị ngồi đọc sách trong xe. Chị luôn đỗ xe ở bãi đậu xe gần bờ biển để tôi thay quần áo bơi. Bây giờ là 6 giờ 30 phút sáng. Còn một tiếng nữa tôi mới phải đến trường nên vẫn kịp ra biển tập.

“Sao em?”

“Về việc hướng nghiệp.”

“Ừ, chị nghe đây.”

Tôi đứng tựa lưng vào cửa hậu xe vừa được mở ra, nói chuyện với chị trong tư thế đó. Xa tít ngoài khơi kia là một chiếc thuyền màu xám bất

động, chiếc thuyền to lớn như tàu chiến. Đó là thuyền của NASDA.

“Đến bây giờ em vẫn chẳng biết tương lai của mình sẽ thế nào. Nhưng không sao, em đã quyết định rồi.” Đánh xong, tôi đặt cục sáp sang bên cạnh. Không chờ chị đáp lại, tôi nói tiếp. “Em sẽ cố gắng, từng chút một. Em tin mình sẽ làm được.”

Nói đến đây, tôi ôm tấm ván lao ra biển, lòng vui phơi phới. “Tớ chỉ đang cố gắng làm những điều có thể thôi.” Tôi nhớ đến câu nói của Toono hôm nào. Mình cũng thế. Tôi đã hiểu ra rằng mình cũng chỉ còn có cách là cố gắng làm những điều mình có thể. Chỉ cần như thế thôi.

Màu xanh của trời tiệp với màu xanh của biển, làm tôi có cảm giác mình đang trôi lơ lửng giữa không gian xanh không có đường phân cách ấy. Vừa phải quạt tay chèo, vừa nín thở để tiến ra xa hơn. Có lúc tâm hồn và thể xác như hòa làm một, và trên hết, cơ thể tôi như hòa vào cùng đại dương xanh thăm. Đến lúc này, dù nhắm mắt tôi cũng cảm nhận được hình thù và cự li giữa những con sóng. Nếu thấy không thể, tôi sẽ nín thở, chìm sâu vào lòng nước để sóng trượt qua. Nếu thấy được, tôi sẽ xoay người lại, chờ con sóng đó tới. Cứ thế, dần dần tôi giữ được thăng bằng trên sóng. Người tôi run lên vì chờ đợi. Tôi bắt đầu điều khiển ván trượt trên mặt sóng, rồi từ từ nâng người lên, hai chân bấu chặt tấm ván, và thay đổi trọng tâm. Tôi đứng dậy được rồi. Điểm nhìn của tôi đã ở vị trí cao nhất, tôi như vừa được thấy muôn vàn tia sáng bí mật của thế giới. Dù chỉ trong một khoảnh khắc vô cùng ngắn ngủi.

Ngay sau đó, tôi bị con sóng nuốt trôi.

Dù là một giây ngắn ngủi nhưng tôi hiểu được một điều, thế giới bao la và vĩ đại này không bao giờ quay lưng với tôi, chỉ cần mình thay đổi điểm nhìn. Chẳng hạn từ điểm nhìn của chị tôi. Lúc này tôi đang nằm trọn trong lòng biển sáng lấp lánh. Chính vì vậy, tôi phải tiến xa hơn nữa, và hết lần này đến lần khác, đối mặt với những con sóng. Khi đó, tôi sẽ không còn phải suy nghĩ về bất cứ điều gì.

Sáng hôm ấy, tôi đã cưỡi được những con sóng. Tôi thực hiện hoàn hảo, không một động tác thừa, cứ như có phép màu.

Mới sống mười bảy năm trên đời nhưng tôi có cảm giác, mười bảy năm đó tồn tại thực ra chỉ để chuẩn bị cho khoảnh khắc ngắn ngủi này mà thôi.

Tôi biết bài này. Một bản serenade của Mozart. Năm lớp Bảy tôi từng tham gia dàn đồng ca của trường, vị trí thổi kèn harmonica. Tôi mê mẩn các loại nhạc cụ hơi, cảm giác dùng lực của mình để tạo ra âm thanh luôn làm tôi phấn khích. Hồi đó, thế giới của tôi không có Toono, cũng chưa biết chơi lướt ván. Bây giờ nghĩ lại, thấy thế giới ấy nhỏ bé, giản dị biết bao.

Serenade có nghĩa là “Khúc nhạc trong chiều nhỏ.” Tiêu đề khúc. Tôi không hiểu lắm ý nghĩa của “chiều nhỏ”, nhưng tôi nhớ những buổi chiều về cùng Toono, với tôi đó chính là “chiều nhỏ”. Hắn là ai đó đang dành tặng bản nhạc này cho chúng tôi. Tim tôi đập rộn ràng. Toono à, hôm nay nhất định bọn mình sẽ về cùng nhau. Học xong, mình không ra biển nữa mà sẽ chờ cậu. Hôm nay bọn mình chỉ có sáu tiết, và sắp thi nên lịch sinh hoạt các câu lạc bộ cũng được rút ngắn.

“...na-e!”

Có phải ai đó đang gọi tên mình.

“KANAE, có nghe không vậy?”

Saki đang gọi tên tôi. 12 giờ 55 phút. Bản nhạc cổ điển phát ra dịu êm từ chiếc loa đặt trong lớp học. Giờ nghỉ trưa nên ba đứa – Yukko, Saki và tôi ngồi quây quần bên nhau như mọi khi.

“Ô, xin lỗi. Cậu vừa nói gì ấy nhỉ?”

“Không nghe cũng được nhưng cơm còn ngâm trong miệng không chịu nhai kìa,” Saki liếc xéo tôi.

“Lại còn cười một mình, không bình thường tí nào?” Lại được cả Yukko.

Tôi nhai vội miếng trứng vẫn ngâm yên nãy giờ. Cảm giác tan trong miệng, ngon tuyệt cú mèo.

“Xin lỗi nhé, các cậu đang nói chuyện gì đây?”

“Chuyện Sasaki lại được anh nào đó tỏ tình.”

“À à, cậu ấy xinh đẹp thế cơ mà.” Tôi cho miếng thịt nguội cuộn măng tây vào miệng. Đi khắp thế gian, đồ mẹ nấu vẫn là ngon nhất.

“Thôi được rồi, thế còn Kanae, có chuyện gì mà mặt hờ hở vậy?” Saki quay sang vặn vẹo.

“Công nhận, trông ghê lắm. Toono trông thấy có khi chạy mất dép,” Yukko châm chọc.

Kệ hai người thích nói gì thì nói, hôm nay mình không chấp. Thậm chí tôi còn nhiệt tình hưởng ứng. “Thật thế á?”

“Đúng là hâm nặng.”

“Này... Thế rốt cuộc có gì với Toono rồi?”

“À, ừ thì...” Tôi đáp bâng quơ, nhưng đầy ý nhị. Chính xác thì mọi chuyện chỉ sắp bắt đầu thôi.

“Này, đừng có đùa!”

Hai người hét àm lên vì kinh ngạc. Có nhất thiết phải tỏ ra hoảng hốt thế không?

Tớ yêu đơn phương mãi sao được. Hôm nay tớ đã cưỡi được những con sóng, đến lúc bày tỏ tình cảm của mình với người tớ thương thầm bấy lâu rồi.

Đúng vậy. Nếu hôm nay mà không thô lộ, thì có lẽ từ giờ trở đi, tớ không còn cơ hội nào nữa.

4 giờ 40 phút chiều. Tôi vào nhà vệ sinh ngoài hành lang và đứng trước gương. Tôi học xong tiết thứ sáu lúc 3 giờ 30 phút, nhưng quyết định không ra biển mà ở lì trong thư viện. Có học cũng không nhập tâm nên tôi tìm một chỗ gần cửa sổ, tựa căm mơ màng khung cảnh bên ngoài.

Nhà vệ sinh im vắng không một tiếng động. Tóc mình dài nhanh thế cơ à? Tôi nghĩ thầm khi nhìn trong gương. Tóc tôi đã dài chấm vai. Cấp II, tôi thường để tóc dài nhưng lên cấp III, và đặc biệt là từ khi bắt đầu học lướt ván, tôi quyết định cắt tóc tém. Thực ra còn một lí do là từ lúc vào trường có chị gái dạy ở đây, tôi thấy xấu hổ vì lúc nào cũng bị lôi ra so sánh. Trong khi chị thì xinh đẹp, tóc dài và mượt, mà tôi... Nhưng đến giờ tôi bỗng lại có ý nghĩ, mình để tóc dài cũng không tệ.

Tôi trong mắt Toono sẽ như thế nào nhỉ? Nhìn gương xem, một con bé đen nhẻm, má luôn ửng hồng vì phơi nắng. Tôi soi đi soi lại xem cơ thể mình có chỗ nào nhìn được không. Mắt to hay bé, lông mày dài hay ngắn, mũi cao hay tẹt, môi mềm hay khô. Rồi thì chiều cao, số đo vòng một, tóc mượt hay xơ... Dù có thể, càng tìm kiếm càng thêm tuyệt vọng. Chẳng lẽ mình không còn nét gì gỡ gạc lại, răng này, móng tay móng chân này, gì cũng được.

Lạy chúa. Làm ơn có nét đẹp, một chút thôi cũng được, sao cho cậu ấy để mắt đến con!

5 giờ 30 phút chiều. Tôi đứng chờ phía sau khu học xá, gần bãi đỗ xe. Mặt trời nghiêng hẳn về phía Tây, ngôi trường đổ bóng dài trên mặt đất, chia không gian làm phần ánh sáng và bóng tối. Tôi đứng giữa lằn ranh đó, cố thu mình trong phần bóng đổ. Trời vẫn trong xanh, nhưng sắc màu nhạt dần theo hoàng hôn. Ban nãy, những tán cây còn ngợp tiếng ve, giờ đã im ắng. Lũ côn trùng ẩn mình trong bụi cỏ dưới chân được dịp râm ran. Tim tôi đập thình thịch, cũng to và nhanh không kém. Các mao mạch trên cơ thể đang chạy tán loạn không sao kiểm soát được. Tôi phải hít một hơi thật sâu để trấn an mình, nhưng run đến nỗi đôi khi quên cả việc thở ra. Cũng tại hít vào thở ra không giống ai, mà trông ngực tôi đập càng lúc càng mạnh. Hôm nay, mình nhất định phải nói, nhất định. Chỉ còn hôm nay thôi.

Tôi nhòm qua tường rào không biết bao nhiêu lần để tìm Toono. Chính vì vậy, lúc nghe tiếng gọi tên mình “Sumida,” tôi không chỉ vui sướng, mà còn cả bàng hoàng, tim như muôn bắn ra khỏi lồng ngực. May lúc đấy không nói câu gì thất thoát.

“Giờ mới về à?” Dù thấy tôi thập thò, Toono vẫn tiến lại gần với bước đi khoan thai như mọi khi. Còn tôi, cảm giác tội lỗi như vừa bị chủ nhà bắt được vì tội rình mò, vội bước qua hàng rào tiến sâu vào bãi đỗ xe.

“Ừ,” tôi đáp lại.

“Vậy à. Thế về cùng mình nhé.” Câu ấy lúc nào cũng thế, quá đỗi dịu dàng.

6 giờ chiều. Chúng tôi đứng trước quầy đồ uống trong Ai Shop. Cửa sổ hướng Tây nên hứng trọn ánh chiều, hoàng hôn tràn ngập gian hàng. Tự dung tôi có cảm giác bất an như vào nhầm cửa hàng vì thường thì chúng tôi hay ghé qua đây lúc trời sẩm tối cơ. Một bên má tôi bị nắng rọi nóng ran. Đâu còn là “tiểu dạ khúc” như tôi mong đợi, vì bên ngoài trời vẫn sáng trưng. Nhưng ít ra tôi biết hôm nay mình uống gì. Đó là cà phê bịch giấy giống Toono. Không chần chừ, tôi với tay lấy một bịch cho mình, làm cho

Toono ngạc nhiên, “Ủa, hôm nay Sumida chọn nhanh thế?” Tôi không nhìn cậu ấy, chỉ lảng lặng đáp “ Ủ”. Vì tôi còn phải nói yêu cậu nữa.

Tôi phải nói trước khi về đến nhà. Trống ngực đang đập thình thịch. Chỉ mong sao, ca khúc nhạc Pop đang phát trong cửa hàng sẽ xua tan cảm giác hồi hộp giúp tôi.

Bên ngoài, thế giới như bị nắng chiều chia cắt thành hai mảng màu tối sáng. Phía cánh cửa tự động là màu của ánh sáng. Bãi đỗ xe nhỏ bên góc cửa hàng chìm trong bóng râm. Toono đang bước về phía bóng râm ấy, trên tay cậu là bịch cà phê mới mua. Tôi đi sau, dõi mắt ngắm nhìn dáng người mảnh khảnh đó. Áo sơ mi trắng ôm sát cơ thể cậu, vai cậu lớn hơn vai tôi. Không hiểu sao mỗi khi nhìn hình ảnh này, tôi thấy nhói đau. Phải mạnh mẽ hơn, dũng cảm hơn. Trái tim tôi như mách bảo. Tôi chỉ còn cách cậu ấy bốn mươi centimet, và nhanh chóng rút xuống năm centimet. Nhưng tôi khụng lại, một nỗi cô đơn trào dâng khi tôi tiến đến gần Toono. Khoan đã! Không kịp ngăn mình lại, tôi đã bấu lấy vạt áo của cậu. Làm sao đây? Nhưng, tôi phải nói, ngay bây giờ.

Toono khụng lại. Mãi một lúc sau cậu mới từ từ xoay người nhìn tôi. *Không phải ở đây...* Sóng lung tôi lạnh buốt, tưởng chừng nghe thấy trái tim cậu tuyên bố.

“Cậu sao vậy?”

Sâu thẳm lòng tôi lạnh giá và run rẩy. Giọng nói của Toono điềm tĩnh, dịu dàng, nhưng vô cảm. Bất giác tôi nhìn thẳng vào khuôn mặt cậu. Khuôn mặt ấy chưa bao giờ thực sự biết cười. Đôi mắt u buồn mà ẩn chứa một ý chí vô cùng mãnh liệt.

Cuối cùng, tôi không thể thốt được nên lời.

Đừng nói gì cả. Câu khuerc từ mạnh mẽ đó, tôi đọc được rõ ràng trong đôi mắt cậu.

Veeeeeee... Tiếng ve sậy bắt đầu ran ran, làm không khí trên đảo như rộn ràng hơn. Bầy chim trốn sau rừng cây cũng cất cao giọng hót, đón chào màn đêm. Mặt trời chưa khuất hẳn cố gửi xuống những tia cuối cùng nhuộm tím con đường nhỏ dưới chân chúng tôi.

Hai đứa đi bộ dọc con đường mòn giữa những ruộng khoai ruộng mía. Chân lặng lẽ bước, không ai nói với ai điều gì. Chỉ có tiếng giày gỗ trên nền đất. Tôi và cậu ấy cách nhau hơn một bước chân, và tôi cố giữ đúng khoảng cách đó, không tiến lại gần hơn, cũng không để xa hơn. Chân cậu ấy sai những bước dài. Lẽ nào cậu ấy đang giận tôi vì hành động ban nãy? Không, lúc tôi lén nhìn lên mặt cậu, biểu cảm trên gương mặt không đổi, cậu chỉ đang nhìn lên trời. Còn tôi cúi gầm mặt, nhìn bóng mình đổ dài trên con đường trải nhựa. Nhớ lại chiếc xe đã để ở Ai Shop. Không phải là vứt bỏ đâu, chỉ gửi tạm ở đây thôi, nhưng cảm giác của tôi lúc này gần giống với nỗi ân hận vì mình vừa làm một việc gì quá đáng.

Dường như có sợi dây liên hệ vô hình giữa việc tôi không thể thồ lô tình cảm của mình với chiếc Cub không nổ được máy. Dù có rồ ga hay kích nổ, động cơ vẫn im lìm. Trong lúc tôi mắt bình tĩnh, khổ sở hết trào lên lại trào xuống, thì Toono vẫn cư xử kiên nhẫn. Lẽ nào gương mặt lạnh lùng ban nãy chỉ là ảo giác của tôi thôi. Tôi đậm ra bối rối vì hành động ân cần của cậu.

“Có lẽ bị hỏng bugi rồi.” Sau khi xem xét chiếc xe, Toono hỏi tôi, “Xe cũ à?”

“Ừ, của chị tí.”

“Khi tăng tốc, có thấy hơi vấp không?”

“Hình như có...”

Nghe cậu nói tôi mới nhớ ra, gần đây có lúc rất khó nổ máy.

“Tạm thời hôm nay bọn mình để xe ở đây, mai cậu nhờ người nhà đến lấy nhé. Giờ mình đi bộ về thôi.”

“Ồ! Tớ đi một mình được. Cậu cứ về trước đi.” Tôi vội ngăn lại, không muốn gây phiền toái cho Toono. Nhưng cậu ấy vẫn dịu dàng.

“Từ đây về nhà bọn mình cũng gần mà. Với lại, tớ muốn đi dạo một chút.”

Tôi suýt bật khóc vì cảm động. Quay sang nhìn hai bịch cà phê xếp cạnh nhau trên băng ghế dài. Lẽ nào cảm giác bị khước từ ban nãy chỉ do tôi tưởng tượng. Nhưng...

Tôi không nhầm được.

Tại sao chúng tôi cứ mãi im lặng đi cạnh nhau như thế này? Dù lúc nào Toono cũng là người đề nghị về cùng nhau. Tại sao cậu không nói gì với tớ? Tại sao lúc nào cũng đối tốt với tớ? Tại sao cậu lại xuất hiện trong cuộc đời tớ? Tại sao tớ lại thích cậu đến thế? Tại sao? Tại sao hả Toono?

Con đường trải nhựa vẫn sáng loang loáng trong chiều muộn nhưng chân tôi đã mệt nhoài, bước tiếp được chỉ nhờ vào cổ sức. Toono à. Làm ơn! Tớ không thể chịu đựng được nữa. Không được rồi. Nước mắt giàn giụa hai bên má tự lúc nào. Tôi lấy tay lau nước mắt nhưng càng lau càng thấy ướt đẫm. Minh phải nín khóc trước khi cậu ấy nhận ra. Tôi cố hết sức để không nắc lên thành tiếng. Nhưng cậu ấy vẫn nhận ra và lại nói những lời dịu dàng với tôi.

“Sumida à, cậu sao thế?”

Thấy chưa!

Tớ xin lỗi, không phải lỗi của cậu. Nhưng tôi không biết phải nói gì lúc này.

“Xin lỗi nhé... Tớ không sao, ổn rồi. Xin lỗi cậu, Toono.”

Tôi đứng lại, mặt cúi gầm và tiếp tục khóc không sao ngăn lại được. Hình như Toono đang khe khẽ gọi tên tôi, “Sumida à.” Giọng cậu nghe buồn buồn. Có lẽ đó là lời nói chan chứa cảm xúc nhất cậu ấy dành cho tôi từ trước đến nay. Nhưng âm vực buồn bã ấy làm tim tôi đau hơn.

Không gian chung quanh chộn rộn tiếng ve, bắt nhịp với tiếng lòng tôi lúc này. Trái tim tôi chỉ muốn hét lên thật to. “Toono!” “Toono!” Làm ơn đấy. Cậu hãy làm gì đi. Đã quá giới hạn chịu đựng của tớ rồi...

Toono, làm ơn đừng tốt với tớ như vậy!

Và bất chợt, tiếng ve im lặng như thế mọi âm thanh vừa bị hút vào một mặt hồ mênh mông nước, để hòn đảo chìm trong không gian yên tĩnh tuyệt đối.

Nhưng chỉ một giây sau đó...

Tiếng gầm rú khủng khiếp làm rung chuyển bầu khí quyển. Choáng váng cả người, chúng tôi nhìn về phía phát ra âm thanh, một quả cầu lửa bay vút lên từ ngọn đồi đằng xa kia.

Vậy là một quả tên lửa vừa được phóng đi. Những chùm ánh sáng chói lòa phát ra cũng là lúc tên lửa bay vút lên bầu trời, theo phương thẳng đứng. Cả hòn đảo rung chuyển, luồng sáng tên lửa làm những đám mây như đang phát quang và mặt trời cũng bị lu mờ. Tiếp sau luồng sáng ấy là cột khói trắng khổng lồ, phân chia bầu trời thành hai mảng trắng đen rõ rệt. Luồng ánh sáng và vệt khói ấy sẽ kéo dài đến đâu?

Nó làm rung chuyển từng hạt phân tử trong không khí, trên cả tầng khí quyển. Tiếng ồn nó để lại càng lúc càng xa và bé, hệt như tiếng kêu rên rỉ của bầu trời vừa bị xé toạc thành trăm mảnh.

Từ lúc tên lửa xuất phát đến lúc nó khuất bóng sau tầng khí quyển là khoảng mấy mươi giây. Tôi và Toono không nói một lời, mê mải ngắm nhìn bầu trời cho đến khi gió lùa tới, xua tan cột khói trắng ban nãy. Và cuối cùng, hòn đảo trở về với âm thanh quen thuộc vốn có, tiếng chim hót, tiếng côn trùng kêu và tiếng gió thổi. Mặt trời đã lặn, những vì sao đầu tiên trong ngày điểm xuyết trên nền trời xanh thăm. Trời se lạnh.

[©DTV](#)

Bất chợt tôi nhận ra một điều.

Dù cùng nhìn về một hướng nhưng chúng tôi đang nhìn vào những điểm khác nhau. Và Toono cũng chưa bao giờ nhìn về phía tôi.

Toono rất tốt, lúc nào cũng dịu dàng đi bên cạnh tôi nhưng thực ra mắt cậu luôn nhìn về nơi nào xa lăm, không có tôi. Và tôi biết chắc một điều, nguyên ước ở bên cậu ấy của tôi sẽ không bao giờ thành hiện thực. Chính giây phút này đây, tôi ý thức điều đó rõ ràng hơn bao giờ hết, như một nhà tiên tri nhìn thấy trước tương lai. Hai chúng tôi sẽ không thể đi chung một con đường.

Vầng trăng tròn vành vạnh giữa bầu trời đêm, những đám mây lững lờ trôi qua, nhuộm sắc xanh và rực sáng lên như ban ngày. Hai cái bóng in xuống mặt đường trải nhựa. Khi ngước nhìn lên, tôi thấy đường dây điện xé đôi mặt trăng thành hai nửa. Tất cả những thứ tôi bắt gặp ngày hôm nay đều bị chia cắt như thế. Là cái tôi trước và sau khi cưới được những con sóng. Là cái tôi trước và sau khi hiểu được tình cảm của Toono. Là ngày hôm qua, và ngày hôm nay, thế giới quanh tôi không còn như cũ. Chỉ ngày mai thôi, tôi sẽ phải bước đi trên một con đường khác, bước vào một thế giới khác. Thế nhưng...

Thế nhưng, tôi thầm nghĩ...

Tôi cuộn mình trong chăn, tắt hết điện trả bóng tối lại cho căn phòng. Tôi lặng nhìn ánh trăng trong suốt, lấp loáng như mặt nước đang rơi vào qua khe cửa. Chẳng mấy chốc, nước mắt lại chảy thành dòng trên hai má, tan nhòa vào ánh trăng. Từng giọt từng giọt cứ tuôn rơi, rồi tôi bắt đầu nấc lên thành tiếng. Nước mắt nước mũi giàn giụa, không chịu đựng hơn được nữa, tiếng khóc to dần, nức nở.

Thế nhưng...

Thế nhưng, tôi biết rồi ngày mai, ngày kia và cho mãi về sau tôi chỉ yêu một người, là Toono. Dù tình cảm của cậu ấy với tôi thế nào, tôi vẫn yêu cậu ấy. Toono, Toono! Tớ yêu cậu.

Vừa khóc vừa nghĩ đến Toono, nước mắt theo tôi vào giấc mộng.